

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. № 126.

Tredie Sektion.

70de Møde.

Mandagen den 2den Februar.

(Forts.)

Premierministeren (forts.): Nødvendigheden maa altsaa byde Kongen at træffe Foranstaltninger i saa Henseende, og Nødvendigheden byder Kongen at træffe Foranstaltninger, saasnart det behøves; han kan sandeligen ikke oppebie en lang Tid for først at overveie, og i alt Fald maatte han da saa være belavet paa, at saalænge han ikke var istand til selv at overtage sin Regjeringsret, vilde Udlandets Tropper blive ved at føre den. Naar det er bleven yttret, at den Passus i Bekjendtgjørelsen: „De øvrige Ministres Ansvarlighed ligesoverfor den danske Rigsdag er indskrænket til den Deel af deres Embeds-Virksomhed, som angaaer Kongeriget, i Overensstemmelse med den danske Grundlovs § 18,“ — vilde formindste Omfanget af den danske Rigsdags Omraade i en meget betydelig Grad, saa indseer jeg ikke, at det for Tiden er Tilfældet; thi jeg indseer ikke i dette Øieblik, hvorledes nogensomhelst ansvarlig Minister er bleven frigjort for sin Ansvarlighed ligesoverfor den danske Rigsdag. Naar det er sagt, at det i Tiden dog maa skee, saa er dermed ikke angivet videre end det, som netop staaer i selve Bekjendtgjørelsen, at Kongen vil arbeide hen til en fælles Forfatning for de fælles Anliggender. At denne fælles Forfatning skulde indeholde Ansvarsfrihed for de Ministre, som Kongen har udnævnt for at gennemføre disse Anliggender, seer jeg ikke skrevet nogetsteds.

Det er ogsaa blevet antydet som noget Skadeligt, at Hs. Maj. Kongen arbeidede derhen, at de raadgivende Provindsialstænder i Slesvig, og altsaa ogsaa i Holsteen, skulde indeholde en besluttende Myndighed. Jeg tilstaaer, det har forundret mig; jeg havde ikke ventet,

at der her i Landstinget skulde blive gjort Indvending mod Kongens Hensigt at gjøre sine Undersaatter i Hertugdømmerne samme Ret og Skiel, som han allerede med sine danske Undersaatters Aclamation har gjort i Kongeriget Danmark. Det vilde dog vel være besynderligt, hvis Kongen skulde have Undersaatter i sit Monarchie, der vedblivende skulde staae under hans absolute Herredømme, mens han har erhvervet saa megen Tak og saa megen Roes for at have nedlagt sin Absolutisme i Kongeriget Danmark og givet Undersaatterne i dette besluttende Medvirkning. Jeg skal derfor ikke indlade mig paa at retfærdiggjøre denne Hs. Majestæts Hensigt, jeg skal blot bede bemærket, at denne Hensigt er ikke ny, det er ikke idag, denne Kongens Hensigt bliver bekjendt; den har været kundbar for Rigsdagen og det danske Folk lige siden Fredsunderhandlingerne i Berlin, under Behandlingen af det saakaldte Notabelproject og saa fremdeles, den stod saagar i Martsministeriets Program.

Man har fundet det urigtigt eller ialtfald smagløst, at Høiforræderen Hertugen af Slesvig-Holsteen-Sønderborg-Augustenburg er betitlet Hans Durchlauchtighed. Han er ikke dømt, altsaa heller ikke fradømt denne Titel, og naar man ikke i dette Actstykke vilde betegne ham som Høiforræder, hvilket ikke i dette Actstykke horer hjemme, saa maatte det vel være nødvendigt, at betegne ham med den Titel, som endnu, indtil Dom falder (Hør! Hør!), er hans. Naar der er spurgt, om den arvelige Virilstemme skal falde bort, saa troer jeg ikke, at her i Bekjendtgjørelsen staaer nævnt Hertug — ja, jeg huffer ikke hans Fornavn — den og den, hvorved han betegnedes som Individ, at hans Virilstemme falder bort; men der staaer, at den arvelige Virilstemme, som